

den Ting, og for dem, der maatte have Trang til yderligere at fordybe sig i dette Emne, indeholde de indledende Bemærkninger til Udvalgets omfangsrige Betænkning rigeligt Stof til Belæring. Nogen Nødvendighed for her at komme ind paa en teoretisk Betragtning foreligger i Virkeligheden ikke, da der ikke er Tale om, at vi skulle danne et nyt Grundlag for en Fiskerilovgivning; det, vi skulle, er jo at udvilde vor Lovgivning paa det Grundlag, som allerede er flaaet fast ved Loven af 5te April 1888.

Jeg kan altsaa gaa over til at omtale de enkelte Vædringsforslag, der ere stillede saavel af Udvalget som af andre til Regeringens Forslag. Det første Vædringsforslag af Udvalget er stillet til § 2. Det skal jeg ikke opholde mig videre ved, det kan jeg ganske tiltræde. Til samme Paragraf har jeg tilladt mig at stille et Vædringsforslag saalydende: I sidste Linie ændres Ordene: „Linien Stevns — Falsterbo“ til: „Linien Stevns Fyrtaarn — Falsterbo Fyrtaarn“. Dette Vædringsforslag skal jeg under Henvisning til de Udtalelser, der ere faldne fra det ærede Medlem for Stevns (Sv. Høgsbro), tage tilbage.

Formanden (Sofus Høgsbro):

Det ærede Landbrugsministers Vædringsforslag under Nr. 1 uden for Betænkningen (se foran) er taget tilbage. Er der nogen, der optager det? (Ophold). Da det ikke er Tilfældet, er det bortfaldet.

Landbrugsministeren (Sehested):

Hvad angaar Vædringsforslag Nr. 2 vil det vistnok vise sig at frembyde nogen Vanskelighed at faa denne Bestemmelse gennemført i det praktiske Liv, men jeg formoder, at disse Vanskeligheder ville kunne lade sig overvinde, og da det jo nok kan være, at det er hensigtsmæssigt at faa en Bestemmelse om, hvornaar Bundgarnspladsen skal anses for optagen, skal jeg ikke modsætte mig dette Vædringsforslag. Vædringsforslaget under Nr. 3 tilsigter en Bestyttelse for de staaende Redskaber mod Baadfiskeri, men den Bestyttelse, som herved ydes, er efter mit Skøn for aldeles intet at regne. Jeg skal dog ikke modsætte mig dette Forslag, det er jo muligt, at man kan bruge Bestemmelsen til at erhverve noget af den høist nødvendige Bestyttelse mod Baadfiskeri for de staaende Redskaber. — Vædringsforslag Nr. 4 kan jeg tiltræde. — Vædringsforslagene Nr. 5—10 til § 5 skal jeg heller ikke opholde mig videre ved. Jeg har ganske vist ikke kunnet overbevise mig om

Nytten af ikke at give Afmærkningsregler om de i § 5 Punkt 4 og 5 nævnte Redskaber for Fjordens Vedkommende. Det er jo en Fordel at have bestemte Regler for Afmærkning, idet man kun under de Omstændigheder kan nyde den Bestyttelse, som § 4 giver. Hvorfor man nu ikke vil tillægge disse Redskaber, der her ere nævnte under Punkt 4 og 5 denne Bestyttelse, det ser jeg ikke.

Jeg kommer derefter til Vædringsforslag under Nr. 11 og maa der sige et Par Ord om Aalegaardsretten. Jeg kan i min Omtale af denne meget nær slutte mig til, hvad det ærede Medlem for Tisted Amts 3dje Valgkreds udtalte. Det er jo saaledes, at vi have Retsgrundlaget givet i Loven af 5te April 1888 § 3, og i denne Paragraf, sidste Stykke, have vi ogsaa Begrænsningen givet for Aalegaardssejernes Ret, idet der som bekendt, fastsættes den Begrænsning, at ingen maa fiske med andre Redskaber i en saadan Nærhed af Aalegaard og de der udsatte Ruser, at det kan skade dette Fiskeri. Det ærede Medlem for Tisted synes dog at mene, at denne Bestemmelse var særlig ugunstig for Fiskerierne i Forhold til, hvad der tidligere gjaldt om Aalegaardsretten, det tror jeg dog ikke. Man maa erkende, at den Omstændighed, at denne Bestemmelse i § 3 af den gældende Fiskerilov har været fortolket paa adskillige besynderlige Maader, jo i og for sig ikke afficerer Bestemmelsens Værd. Det er mig ikke bekendt, at nogen af disse Fortolkninger er bleven stadfæstet af Højesteret, og saa længe dette ikke er stet, ser jeg ikke, der er nogen Fare ved at beholde denne Bestemmelse. Det, jeg navnlig sigter til, er, at man har sagt, at denne Bestemmelse i § 3 i Loven af 5te April 1888 giver Rystejereren Ret til at forbyde Fiskeri med Ruser og andre staaende Redskaber, selv om han ikke har nogen Aalegaard udsat. Det, tror jeg, er en fejl Fortolkning af denne Bestemmelse. Der staar jo udtrykkelig i Bestemmelsen, at enhver har Lov at fiske, naar han kun ikke fiske i saadan Nærhed, at det skader Fiskeriet med en Aalegaard. Jeg tror altsaa nok, at naar den af mig nævnte Fortolkning er gjort gældende et eller andet Sted, vil den ikke kunne staa fast lige over for Højesteret. Det lader sig imidlertid ikke benægte, at Bestemmelsen, saaledes som den nu staar i Loven af 5te April 1888, § 3, har sine Mangler, den har de samme Mangler, som de Bestemmelser havde, der tidligere gjaldt om denne Ret, nemlig særlig det, at der ikke findes nogen Definition af, hvad en Aalegaard er, og dernæst har den den Mangel, at Begrænsningen